

PHẦN XXII

Hoàng My ngồi trong phòng với tâm trạng bồn chồn, Phong đang nói chuyện với ba mẹ ở phòng khách. Cô hiểu ba mẹ sẽ không khó khăn nhưng đồng thời cũng nghiêm khắc và chắc chắn Phong sẽ phải ngồi nghe mẹ trách. Tội nghiệp Lâm Phong, thật lâu cửa phòng bật mở. Phong bước vào mỉm cười:

- Sao rồi anh?

Phong nheo mắt cười tủm tỉm:

- Em hồi hộp lắm à? Chuyện đó đâu có lớn, thậm chí ba mẹ sẽ rất mừng.

- Nhưng có la không?

- Dĩ nhiên là có rồi, nếu không trách mới là đáng lo đấy.

Hoàng My phì cười, cô choàng tay ôm cổ anh:

- Anh ăn cơm chưa?

- Anh ăn ở công ty rồi.

- Ghét, hôm nay biết sẽ đến đây vậy mà không dùng cơm.

Phong nhìn cô đăm đăm, Hoàng My chớp mắt:

- Nhìn gì?

Phong nói âu yếm:

- Nhìn em thế này dễ thương quá.

Hoàng My đỏ mặt đăm nhẹ vào ngực Phong:

- Ăn nói lung tung. Anh nhớ những lúc bị em xua đuổi, thời gian đó thật quá nặng nề đối với anh.

Hoàng My chớp mắt yếu đuối:

- Em xin lỗi!

- Trả lời anh. Em tin anh thật chứ?

Hoàng My gật đầu, Phong ôm cô vào lòng:

- Anh chỉ mong có vậy. Hứa với anh dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải thẳng thắn nói với nhau không được để trong lòng, nghe không?

Hoàng My nhìn Phong đăm đăm:

- Em thấy thời gian sau này anh rất lạ.

Phong nheo mắt:

- Lạ thế nào?

- Em không giải thích được nhưng cảm thấy anh thận trọng hơn và yêu em nhiều hơn.

- Em không thích?
- Không phải, em rất hạnh phúc.
- Thật không?

Hoàng My gật đầu, Phong lại ôm cô vào lòng:

- Đúng là anh thận trọng, làm việc gì cũng cân nhắc hơn. Sau khi xảy ra nhiều chuyện, anh mới nhận ra em quan trọng đối với anh thế nào.

Nói rồi Phong cúi xuống môi cô, My thấy nao nao vì những lời anh nói, Phong của cô là thế và cô tự hứa sẽ làm tất cả để bù đắp cho anh. Cả hai đang say sưa thể hiện tình cảm của mình thì có tiếng gõ cửa phòng, hai người vội rời nhau ra, từ ngoài bà Thái Hoàng bước vào:

- Khoa tìm con đây, xuống nói chuyện rõ ràng với nó đi!

Hoàng My cúi đầu vì cái nhìn nghiêm nghị của mẹ. Đợi mẹ đi xong, My quay qua nhìn Phong:

- Anh xuống với em nhé!

Phong nhìn cô không biểu lộ gì:

- Nếu em muốn.

Hoàng My gật đầu, khi cô và Phong bước xuống, Khoa có vẻ hơi ngỡ ngàng, trong đôi mắt có nét gì đó đau đớn thoáng qua. Phong trầm tĩnh chào Khoa rồi thăm hỏi qua loa. Một lúc sau anh bảo bận việc phải làm nên trở về phòng, My thầm cảm ơn Phong vì điều đó. Đợi Phong đi xong cô quay qua nhìn Khoa, nhưng anh đã ngăn lại:

- Em đừng nói, anh hiểu mà.
- Em xin lỗi.

Khoa khẽ cười chua chát:

- Em đâu có lỗi gì, đừng nói thế. Đáng lý ra anh là người xin lỗi mới đúng. Thời gian qua anh đã làm em khó xử lắm phải không?

- Không có đâu. Em nói thật, những lúc đó nhờ có anh, em mới không cảm thấy lạc lõng. Em phải cảm ơn anh mới đúng.

Khoa khẽ cười:

- Có lẽ lần này anh sẽ không mơ mộng nữa. Anh không phải là người mù quáng.

- Em xin lỗi.

Khoa chợt đứng lên:

- Anh về đây. Chúc em hạnh phúc, anh nói thật lòng. Em xứng đáng được như thế mà.

Hoàng My nhẹ cười, cô tiễn Khoa ra tận cổng, sự lặng lẽ của anh làm cô ray rứt, cô hiểu với bản tính của Khoa, điều này đối với anh sẽ là một cú sốc lớn, nhưng anh đã tỏ ra rất trầm tĩnh đã làm My kính trọng anh hơn.

Bước vào phòng, My đã thấy Phong đang nằm hút thuốc trên giường, cô bước đến lấy điều thuốc trên tay anh rồi dụi vào gạt tàn:

- Anh định đốt phổi của mình à? Em thấy thời gian sau này anh hút thuốc nhiều lắm.

Phong phì cười, anh kéo cô nằm xuống cạnh mình:

- Nếu có em bên cạnh nhắc nhở thì chắc chắn anh sẽ tốt hơn.

Hoàng My néo mũi Phong lắc nhẹ:

- Nói nghe hay lắm. Chờ xem.

Phong nắm tay cô lại:

- Em ray rức phải không?

Hoàng My nhìn Phong như đo lường, cô gật đầu:

- Em thấy tội nghiệp Khoa. Thật lòng em rất quý mến anh ấy.

Phong ôm cô vào lòng rồi hôn nhẹ lên trán My:

- Anh thấy mình thật may mắn khi có được em.

Hoàng My vâng vâng vâng trên ngực Phong:

- Còn một cái lạ của anh nữa mà em mới phát hiện:

Phong nhướng mắt như không hiểu, My tủm tủm cười:

- Ăn nói ngọt ngào hơn, còn biết nịnh vợ nữa.

Phong bật cười, My rất thích nhìn anh thế này, rồi như chợt nhớ ra, cô hỏi:

- Anh định chừng nào về nhà?

- Tuần sau.

- Anh không có chuyện gì chứ?

- Di Lan và Vũ Kiệt đã thay đổi rất nhiều, chẳng lẽ anh lại hẹp hòi.

- Anh có định giao công ty lại cho Vũ Kiệt không?

Phong gật đầu:

- Anh tin với bài học này nó sẽ tốt hơn. Anh chỉ thấy có lỗi khi nhờ ba làm việc vất vả như thế.

Hoàng My nhìn anh yêu thương:

- Ba hiểu anh mà.

Phong chột nhìn cô đăm đăm:

- Anh sao vậy?

Phong không nói gì, cúi xuống hôn cô:

- Anh nhớ em quá bé My.

Hoàng My thấy rung động mãnh liệt vì câu nói đó Phong cứ hôn cô không muốn rời, My sung sướng đón nhận và siết chặt lấy anh. Cô cũng nhớ...

Phong vùi mặt vào mái tóc của My:

- Bây giờ rồi em?

- 10 giờ. Chi vậy?

Phong ngược lên nhìn cô rồi hôn nhẹ lên trán My, anh ngồi dậy:

- Anh phải về thôi.

- Anh ngủ ở đây cũng được mà.

Phong khẽ cười, tát nhẹ lên má cô:

- Mới nói chuyện với ba mẹ mà đã nằm ì ở nhà vợ rồi. Không tốt đâu.

Hoàng My cuộn tròn tấm chăn quanh mình. Phong mỉm cười nhìn cô thương yêu:

- Em nghỉ đi, khỏi tiễn anh.

Nói rồi Phong mặc quần áo vào, My nhìn Phong có vẻ giận:

- Em cảm thấy anh không thích ở đây thì phải.

- Nói bậy. Em thử nghĩ xem, quá lâu rồi ai cũng tưởng tụi mình đã ly dị. Hôm nay mới xin ba mẹ cho phép hai đứa thì anh đã ngủ lại đây rồi. Coi sao được.

Hoàng My chớp mắt, Phong của cô là thế, yêu thì cũng rất nồng nàn nhưng anh không bao giờ để tình cảm dẫn dắt mình. Hoàng My ngồi lên:

- Để em tiễn anh:

Phong tự tay mặc áo vào cho cô rồi hôn thật lâu:

- Anh chẳng muốn về chút nào.

- Em đổi ý rồi, không cho anh ở lại nữa.

Phong phì cười, anh nắm tay cô bước xuống nhà. My bịn rịn tiễn Phong ra cổng:

- Anh lái xe cẩn thận đó.

Phong gạt đầu, anh vẫy tay với cô rồi mới cho xe chạy đi. Hoàng My vừa khép cổng quay vào thì gặp mẹ:

- Phong về rồi à?

- Dạ.

- Nó vẫn còn ở công ty hả?

- Dạ, nhưng tuần sau anh sẽ dọn về nhà ba mình.

Bà Hoàng gật gù:

- Làm vậy cũng đúng, dù gì cũng là gia đình với nhau.

Nói rồi bà nhìn cô nghiêm nghị:

- Nếu đã quyết định trở lại với nhau thì cố gắng sống cho tốt, đừng để ba mẹ phải bận tâm vì con nữa.

Hoàng My lí nhí:

- Dạ!

- Thế con có định về bên đó với nó không?

Hoàng My bối rối, hình dung phải đối diện với Võ Kiệt, cô thấy bất lực lẫn chán nản:

- Chắc không mẹ ạ.

Bà Hoàng hình như cũng hiểu:

- Tùy hai đứa thôi. Mai một thằng Phong đến, nếu thấy khuya quá thì ngủ lại, về như thế nguy hiểm lắm.

Hoàng My dạ nhỏ rồi quay về phòng, ngã người xuống giường, cô khẽ cười một mình khi nhớ đến Phong. Hơi ấm của anh vẫn còn đây, Phong mới về nhà thôi mà cô đã thấy nhớ anh đến lạ lùng.

Vài ngày sau Phong dọn về nhà ba mẹ ở, ngày nào anh cũng đến thăm My nhưng chưa bao giờ anh ngủ lại nhà cô. Hôm nay My muốn làm vài món ăn mà Phong thích nên tự tay đi chợ mua. Trên đường về cô tình cờ thấy Phong đi cùng một cô gái vào ngôi biệt thự rất sang trọng, Hoàng My thần thờ mất mấy giây, cô nhìn đăm đăm cô gái đi cùng Phong và nhận ra đó là người cô đã gặp ở nhà hàng cách đây không lâu. Như người mất hồn, My cho xe chạy về nhà, cô làm thức ăn một cách lơ mơ. Khi làm xong thì đã trưa nhưng chờ mãi mà Phong vẫn không đến, cô đành ăn cơm với ba mẹ. Đang ăn thì chuông điện thoại reo, My vội vã bắt máy:

- A lô.

- My hả? Anh đây.

- Anh đang ở đâu vậy? Sao giờ này chưa đến?

Phong khẽ cười trong máy:

- Anh xin lỗi vì không đến được, anh đang bận công việc, nếu chiều nay về sớm anh sẽ ghé qua nhưng em đừng chờ.

Hoàng My thần thờ, tự nhiên cô buột miệng:

- Anh bận gì?
- Anh sẽ kể sau, anh cúp nghe.

Hoàng My gác máy. Dù rất tin Phong nhưng cô vẫn không khỏi bồn chồn. Hoàng My đợi Phong suốt đêm hôm đó nhưng anh không đến. Tối hôm sau Phong mới ghé, vừa vào phòng anh đã ôm siết lấy cô hôn thật lâu:

- Anh nhớ em quá.

Hoàng My gượng cười:

- Anh từ công ty đến hả?

Phong gạt đầu, anh kếp cô ngồi trên chân mình, hôn dịu dàng:

- Hôm qua đợi anh lắm không?
- Không có, anh bảo đừng đợi mà.

Phong lại gạt đầu:

- Vậy mà hôm qua anh cứ lo em đợi nên thắc thỏm mãi.

Hoàng My nhìn Phong:

- Nếu biết em đợi anh suốt, anh có đến không.

Phong gạt đầu:

- Tôi qua anh có chạy ngang nhà nhưng thấy khuya quá nên không ghé. Em sao vậy?

Hoàng My choàng tay qua cổ Phong:

- Em tin anh.

Phong cắn nhẹ mũi cô:

- Anh rất thích nghe em nói câu này. Em thay đồ đi, anh muốn em đi với anh đến một nơi.

Hoàng My ngập ngừng:

- Về nhà anh hả?

Phong đỡ cô đứng lên:

- Không phải. Anh muốn em làm quen với gia đình mà anh rất quý.

Hoàng My nhìn Phong do dự:

- Có tiện không? Họ đâu biết em?

Phong phì cười:

- Anh nghĩ khi đến đó em sẽ thích. Nói thẳng ra đó cũng là người ơn của anh nên anh muốn em làm quen với họ.

Phong đưa Hoàng My đến nhà ông Hưng, đợi bà vú ra mở cổng. Phong nắm tay cô giới thiệu với bà. Bà vú nhìn My như quan sát:

- Đây là...
- Vợ con. Hôm nay con dắt cô ấy đến chơi.

Bà vú cười thật tươi:

- Vây à! Con vào đi, mọi người đang đợi con đấy.

Phong đưa Hoàng My vào nhà, cô lơ ngơ đi theo anh, My nhận ra ngay đây chính là ngôi biệt thự mà cô đã gặp Phong cùng cô gái đó, tự nhiên cô cảm thấy nhẹ nhõm, tự tin hơn như trút được gánh nặng mấy ngày nay và My đã tỏ ra vô cùng duyên dáng. Ông bà Hưng cùng Lam Phúc đang ngồi nơi phòng khách.

Phong nắm tay cô, mỉm cười:

- Xin lỗi, con đến trễ.

Ông bà Hưng có vẻ ngạc nhiên khi thấy My, rồi bà Hưng lên tiếng:

- Không có gì, hai đứa ngồi đi. Con là Hoàng My phải không?

Hoàng My dạ nhỏ, Phong lần lượt giới thiệu mọi người với cô, My thấy Lam Phúc thoáng ngỡ ngàng và sau đó thái độ của Phúc trầm lặng hẳn làm Hoàng My cũng không được thoải mái.

- Lam Bình trên phòng hả dì?

Bà Hưng gật đầu, tính bà rất cởi mở nên My cũng thấy tự nhiên hơn.

- Để con lên thăm Lam Bình.

Nhưng Phúc đã ngăn lại:

- Anh Phong!

Phong quay qua nhìn cô.

- Chị Bình không xuống đâu, chỉ đang vẽ tranh.

Phong mỉm cười nhìn cô:

- Hôm qua anh có hẹn với Bình sẽ đến, anh định cho Bình làm quen với Hoàng My.

Phúc đứng dậy như sợ Phong đi:

- Hôm khác đi, đừng làm phiền chị ấy anh Phong.

Lam Phúc vừa dứt lời đã thấy Lam Bình đẩy xe ra, My chợt linh cảm có chuyện gì đó liên quan đến mình, bằng trực giác của phụ nữ, My cảm nhận Phúc không nồng nhiệt với cô và nguyên nhân là gì My cũng lờ mờ hiểu được và thấy lao đao vì điều đó. My hơi ngỡ ngàng khi thấy cô gái ngồi trên xe lăn, cô rất đẹp nhưng gương mặt và đôi mắt buồn quá và rất nhanh để nhìn thấy đôi mắt ấy bùng sáng khi nhìn Phong và một thoáng khựng lại, đau đớn khi thấy cô.

Hoàng My cố gắng để hòa nhập với mọi người trong gia đình này nhưng vẫn thấy lạc lõng, chỉ có Phong hình như là trọng tâm của tất cả, My không thể hiểu với một người như anh lại không nhận ra tình cảm của cả hai chị em dành cho mình. Nhìn Phong cười nói vui vẻ với gia đình Lam Phúc, My chợt nhận ra chưa bao giờ cô thấy Phong như thế, kể cả khi anh đến nhà cô. Hoàng My cảm thấy bồn chồn khi nghĩ rằng ngoài cô ra, Phong còn có một tình cảm để san sẻ, đó chính là gia đình này, gia đình mà Phong nói là rất quý. Sau bữa cơm, Lam Bình rút lui một cách lặng lẽ, hình như sự có mặt của cô làm họ không thoải mái. Hoàng My hết chịu nổi, cô giả vờ nhức đầu để Phong đưa mình về. Ngồi vào xe, My hít thở thật sâu và cảm thấy dễ chịu hơn.

Phong quay qua nhìn cô lo lắng:

- Em không sao chứ?

Hoàng My lắc đầu:

- Đỡ rồi, chỉ thấy hơi mệt thôi.

Phong lái xe một tay, một tay anh nắm tay cô:

- Nếu mệt, sao lúc này không nói với anh, để dịp khác đến cũng được mà.

Hoàng My im lặng một lát rồi quay qua nhìn Phong:

- Em thấy họ rất tốt với anh

Phong gật đầu:

- Di Vân là bạn thân của mẹ anh ngày xưa. Lúc nhỏ anh hay theo mẹ đến nhà di ấy chơi. Gần 20 năm rồi mà di ấy vẫn còn nhớ và giúp đỡ anh rất nhiều.

Như sự nhớ, Hoàng My tò mò hỏi:

- Sao Lam Bình bị như thế?

- Cô ấy bị tai nạn.

Rồi Phong quay qua nhìn cô mỉm cười:

- Lam Bình rất đáng thương, anh muốn em làm quen với cô ấy. Bình chẳng có bạn bè gì cả.

Hoàng My khẽ cười:

- Sao anh nghĩ cô ấy thích em.

Phong nhướng mắt rồi nhìn cô âu yếm:

- Vì em rất dễ thương.

- Đối với anh thôi, chứ với người khác em luôn đáng ghét.

Phong cười nhỏ kéo cô ngã vào vai anh:

- Anh cũng mong như thế.

Hoàng My ngóc đầu dậy lườm Phong, anh khẽ cười kéo cô ngã lại vai mình.

- Thôi đừng giận, anh đùa đấy. Em nhắm mắt lại và nghỉ một lát đi.

Hoàng My nhắm mắt nhưng vẫn không thanh thản, bất giác cô khẽ thở dài.
Phong cúi xuống:

- Em sao vậy?

- Không có gì.

Phong hôn lên tóc cô:

- Anh đang tìm mua nhà, anh chỉ mong đến ngày đón em về thôi.

Hoàng My mệt mỏi ngồi dậy, cô đưa mắt nhìn ra bên đường, Phong quay qua nhìn cô:

- Hình như em không vui khi đến đó đúng không?

Hoàng My quay qua nhìn Phong:

- Sao anh nghĩ vậy?

- Anh hiểu em nhiều hơn em tưởng đấy My.

- Nếu đúng thì sao? Anh có buồn không?

Phong nắm tay cô đưa lên môi:

- Không và anh sẽ cố gắng không làm em phải khó xử, chắc tại mới quen nên chưa hiểu nhau đó thôi, chứ hai chị em Lam Phúc rất dễ thương và họ cũng xấp xỉ tuổi em nữa đấy.

Phong dừng xe trước nhà cô, anh kéo Hoàng My vào lòng và hôn cô thật lâu.
Lúc sau Phong định buông cô ra nhưng Hoàng My đã ghì anh lại:

- Em yêu anh lắm.

Phong cắn nhẹ môi cô, khẽ cười:

- Anh không muốn về. Em nghĩ sao?

Hoàng My nheo mắt tinh nghịch và mở cửa bước xuống:

- Em buồn ngủ lắm, nếu muốn gì anh chờ mẹ mà hỏi.

Phong phì cười, anh cũng bước xuống:

- Bây giờ đã hơn 10 giờ, anh nghĩ mẹ không nỡ để anh về đâu.

Hoàng My đưa tay bấm chuông:

- Vậy em vào trước nhé. Anh chờ mẹ đi!

Phong nắm tay cô lại:

- Ác vừa thôi, anh nhớ em thật mà.

Hoàng My thấy buồn cười vì gương mặt của Phong, bỗng công bật mở, không phải vú mà là mẹ:

- Hai đứa về đó à?

- Dạ!

Bà Thái Hoàng đưa mắt nhìn Phong:

- Hôm nay con ngủ lại đây đi, cũng khuya rồi.

Phong nheo mắt nhìn cô, Hoàng My lờm anh một cái rồi đi thẳng vào nhà. Phong chạy xe vào sân rồi leo đèo theo cô lên phòng. Hình dung ra gương mặt giận dữ trẻ con của cô. Phong thấy yêu vô cùng.